

som jeg ikke nu har besvaret. Jeg har ikke faaet Fortrykket fra i Gaar, men hvis der er flere, der har rettet Spørgsmaal til mig, som jeg ikke har besvaret, beder jeg undskylde; jeg kan maaske besvare dem senere.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Forskellige ærede Medlemmer har, siden jeg sidst havde Ordet, været inde paa det gamle og stærkt omdebatterede Spørgsmaal her i Rigsdagen, nemlig Kullene. Jeg bliver derfor nødt til ogsaa at gøre nogle Bemærkninger derom. De ærede Medlemmer Hr. Rode, Hr. Hauge, og jeg tror Hr. Bjerring, har været inde derpaa, og navnlig det ærede Medlem Hr. Rode omgaas stadig Kullene med større og større Kærlighed. Første Gang man stillede Forslag om Nedskrivning af Kullene, var i Vinteren 1921, da stilledes der af Radikale og Socialdemokrater til Finanslovens tredje Behandling Ændringsforslag om Nedskrivning af Kulprisen med 35 Mill. Kr. Jeg modsatte mig det paa det daværende Tidspunkt, fordi det var ganske umuligt at overse, hvordan Forholdene paa Kulmarkedet vilde udvikle sig baade med Hensyn til Priser og med Hensyn til Muligheden for at fremskaffe Kul. Senere er det ærede Medlem Hr. Rode kommet til det Resultat, at Tabet kunde opgøres til 50 Mill. Kr., og senere, i sin første Finanslovtale i Aar, kom det ærede Medlem Hr. Rode til et Tal, der laa mellem 50 og 70 Mill. Kr., og da det ærede Medlem sidste Gang havde Ordet, naaede han til 70 Mill. Kr. Altsaa, i Løbet af 1½ Aars Tid er det ærede Medlem Hr. Rode naaet til at faa Tallet fordoblet, da var han naaet op fra 35 Mill. Kr. til 70 Mill. Kr. Jeg spørger derfor mig selv: Hvor længe vil det ærede Medlem blive staaende paa det Tal, og hvornaar naar det ærede Medlem op til 100 Mill. Kr. eller derover? Jeg er ikke i Tvivl om, at jo længere vi faar Kul-købene paa Afstand, i jo højere Grad vokser Tabet paa Kullene i det ærede Medlems Opfattelse og i den Opfattelse, han gav Udtryk for. Men Forholdet ligger slet ikke saaledes. Forholdet er det, at man fra alle Sider i Virkeligheden var klar over, at det var en Nødvendighed for os under de daværende Forhold at gaa ud af Finansaaret med en Reservebeholdning til mindst 6—7 Maaneders Forbrug. Det var en forholdsvis stor Reservebeholdning for vort Vedkommende, vi har tidligere kun ligget med ca. 5 Maaneders Forbrug. I Forhold til vore Nabolandes var det en lille Beholdning, der laa man med Behold-

ninger til et Aars Forbrug, men herhjemme mente man det under de daværende Forhold absolut rigtigt at gaa ud af Finansaaret med en Beholdning til mindst 6—7 Maaneders Forbrug. Nu laa vi imidlertid med en Beholdning til 10—11 Maaneder. Det, der altsaa kan være Tale om, hvis man skal diskutere Tabet her, er, at der var Reservebeholdninger til ca. 4 Maaneders Forbrug udover det, som i Virkeligheden alle var enige om, at der skulde være, og der maa altsaa Tabet ligge. Beholdningerne var købt til en Gennemsnitspris af ca. 220 Kr. pr. t; saa lad os sætte, at de kunde være købt paa et senere Tidspunkt til 50 Kr. pr. t, saa er der en Difference paa 170 Kr. pr. t for Beholdninger til ca. 4 Maaneders Forbrug eller 120 000 t Kul. Regner man saa ud, hvor meget Tabet bliver, vil man se, at det bliver mellem 20 og 21 Mill. Kr. Det er den Risikopræmie, som Statsbanerne maatte betale for at være sikret under de vanskelige Forhold i Sommeren 1920. Disse Forhold var af en ganske overordentlig truende Natur, noget, man nu synes fuldstændig at have glemmt, og derfor vokser ogsaa Tabene ved Kulindkøbene for det ærede Medlem Hr. Rode, hver Gang han tager Ordet om dem.

Nu ligger det saaledes, at de 3 Trafik-etater, nemlig Statsbanerne, Postvæsenet og Telegrafvæsenet, i de to sidste Finansaar har givet et samlet Underskud af ca. 140 Mill. Kr., heri medregnet Nedskrivningen af Kullene. Tabet ved Kullene bliver altsaa godt en Snes Mill. Kr. Men hvorfra stammer da hele den store Part af dette Underskud paa 140 Mill. Kr.? Ja, der er selvfølgelig adskillige og forskelligartede Aarsager til dette Underskud. Alle ved jo, i hvilken Grad Indtægterne svigtede i disse Aar paa Grund af Nedgangen indenfor Erhvervene, og det er en Selvfølge, at den hermed følgende Indtægtsnedgang for Statsinstitutionerne maatte i høj Grad virke med til, at disse vanskelig kunde faa Balance og da i Særdeleshed Statsbanerne; de øvrige Statsinstitutioner var ogsaa kommet op paa saa store Udgifter, at de nødvendigvis maatte give Underskud. Hvorfra stammer nu disse ekstraordinært store Udgifter? De stammer, som paaavist tidligere under Finanslovbehandlingen af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, for det første fra, at i 1920—21 kom Lønningslovene til at virke i deres fulde Omfang, medens de i det foregaaende Finansaar, det sidste under den radikal-socialistiske Regering, 1919—20, kun virkede for et halvt Aar, fra Oktober 1919 til April 1920,